

reguleringslov, og Ministeriet skulde derfor ogsaa have sagt i sit Paabud om Begrænsning af Salget: Da vi agter at foretage en betydelig Skatteforhøjelse, paabyder vi dette for at faa saa meget ud af Skatten som muligt. Alt det andet er i Virkeligheden kun Fortolkningskunster. Men denne vældige Stigning og denne store Byrde i et Øjeblik som dette, hvor det bliver vanskeligere og vanskeligere for Befolkningen at komme igennem, den kunde have været undgaaet, hvis Ministeriet havde taget Affære paa et tidligere Tidspunkt, da enhver jo kunde sige sig selv — i alt Fald er det nogle mærkelige Mennesker, der kunde have den Tro, at Krigen kunde være tilendebragt i 2 eller 6 Maanedere —, at det var ganske nødvendigt at sørge for meget store Indtægter til Statskassen.

Dernæst talte den højtærede Minister om Overgangstidens Længde; men jeg vil sige til den højtærede Minister, at det jo ikke er os her paa Rigsdagen, men Ministeriet, der af egen Magtfuldkommenhed har etableret dette Forhold igennem dette Forbud, som nødvendiggør en Overgangstid. Det ærede Medlem, som nylig talte (N. Neergaard), sagde, at Ministeriet udøvede en utilbørlig Tvang overfor Rigsdagen. Det gør det ogsaa, naar det iværksætter en Foranstaltning ude i Landet, som med større eller mindre Kraft tvinger Rigsdagen til at vedtage en Lovgivning af en saadan Art, at en saadan Foranstaltning derigennem kan faa Lovhjemmel. Men det bliver Ministeriets Ansvar og ikke andres.

Formanden: Da det vilde være meget ønskeligt, om vi ikke blot kunde tilendebringe første Behandling af de føreliggende Skattelovforslag, men ogsaa første Behandling af de øvrige paa Dagsordenen opførte Lovforslag vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder, anmoder jeg ærede Medlemmer om, at de af Hensyn hertil vil fatte sig saa kort som muligt.

Sigvald Olsen: Jeg skal indskrænke mine Udtalelser til det mindst mulige. Jeg blev nys kaldt ud og havde derfor ikke Lejlighed til at høre de første Udtalelser; som blev henvendt til mig af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), den ærede Ordfører for Venstre, men jeg hører, at det ærede Medlem har bestridt mine Udtalelser om, at de Forhold, vi nu lever under, skyldes Samfundsforholdene. Ja, det Spørgsmaal bliver vi vel neppe enige om; men det er min Opfattelse, og

det forekommer mig ogsaa, at alt, hvad der er sket, dokumenterer, at jeg og at Socialdemokratiet som Helhed har Ret i den Opfattelse, at den Krig, der udbrød for over 3 Aar siden, og som endnu raser, skyldes de bestaaende kapitalistiske Samfundsforhold. Hvis man ikke havde haft Interesse af at erhverve sig Omraader, hvor der kunde tjenes flere Penge, og hvor Kapitalerne kunde gøres frugtbringende, hvad enten det nu var indenfor Europas Grænser eller i Kolonierne, hvis denne Kamp imellem de forskellige Nationers kapitalinteresserede ikke eksisterede, havde vi ingen Krig haft denne Gang, og saa havde det heller ikke været nødvendigt for os at diskutere de Skattelovforslag, der nu ligger paa vort Bord.

Maa jeg med Hensyn til Ølskatten sige, at naar Finansministeren mente, at jeg selv havde været med til at kræve en Forhøjelse, saa er det rigtigt, men det laa i, at Produktpriserne og Driftsomkostningerne var blevet saa store, at man ikke kunde bestaa, medmindre der kom en Forhøjelse. Dette er dokumenteret igennem Regnskaberne. Jeg kan ogsaa henvise til, at det ikke er saa faa Bryggerier her i Landet, der har maattet høre op, og adskillige Bryggerier har haft ret betydelige Underskud i de senere Aar. Man kan vedrørende denne Industri ikke henvise til enkelte meget store kapitalstærke Foretagender, der, naar alt kommer til alt, godt kunde forsyne hele Landet, for saa stor Kapacitet har de, og saa kunde man naturligvis indskrænke Produktionen. Jeg skal indrømme, at det var mere sparsommeligt, og at et bedre ordnet Samfund vilde gaa den Vej med Produktionen, men saa længe man har de bestaaende Samfundsforhold, maa de mindre Bryggerier og andre mindre Virksomheder have lige saa megen Ret til at bestaa som de store. Det er rigtigt, at der for nylig er sket en Forhøjelse af Ølskatten i Norge, men det er ogsaa det eneste Land, det er muligt at nævne som Bevis mod min Paastand: at den Ølskat, vi har nu, er den højeste, som eksisterer, naar man undtager nogle smaa Lande som Serbien og Bulgarien, hvor Øldrikning overhovedet er meget forsvindende. At man har forhøjet Ølskatten i Norge, og at samtidig saa godt som hele Produktionen er standset, forekommer mig ikke at være noget stærkt Argument for, at vi ogsaa skulde forhøje Ølskatten. Naar den højtærede Finansminister mener, at det ofte er saaledes, at Arbejderne retter sig efter, hvad der fra Arbejdsgivernes Side i saa